

OM LANDSMØTET

Etter de foreliggende planene SK har lagt for landsmøtet, er det følgende hovedområder som skal behandles:

- x) Oppsummering og diskusjon av perioden fra forrige landsmøte med utgangspunkt i SK's politiske beretning.
- x) Arbeidet framover. Arbeidet med å videreutvikle SUF(m-1) som et virkelig kommunistisk ungdomsforbund. Peke på de viktigste arbeidsområdene og oppgavene, og metodene for å løse dem. Under dette punktet kommer evt. behandling av arbeidsprogram og handlingsprogram.
- x) Valg av forbundets 2. sentralkomite. For å sikre et virkelig demokratisk og sentralistisk valg av forbundets ledelse, bør det ofres en god del tid på dette punktet.

Om en måneds tid vil AU begynne å sende ut de første landsmøtedokumentene. Mne for å sikre en mest mulig forsvarlig behandling av spørsmålet om landsmøtet, ber vi alle kameratene som har synspunkter på hvordan opplegget for landsmøtet bør være, om å sende inn forslag allerede nå. Den endelige dagsorden for landsmøtet vil ikke bli fastlagt før på et langt seinere tidspunkt.

Vi ber også kamerater eller grunnorganisasjoner som har behandla spørsmål de mener bør komme i betraktning i forbindelse med landsmøtet om å sende dem til oss gjennom de vanlige kanalene.

Den offisielle åpninga av den forberedende landsmøtediskusjonen, som hele forbundet skal delta i, vil komme seinere. Likevel ber vi kamerater som har merknader til noen del av den perioden forbundet har gjennomgått fra siste landsmøte, eller noen del av den politikken forbundet har ført eller fører, om å sende dem inn allerede nå. Spesielt viktig er det at kamerater som har gjort seg opp spesielle tanker om den politikken forbundet skal føre i den tida som kommer, sender inn sine kommentarer.

Hvis vi allerede nå får slikt materiale vil det bli lettere for SK å fastlegge retningslinjene for landsmøteforberedelsene. Det vil sikre en best mulig gjennomdrøfting av våre positive og negative erfaringer, og bidra til framgang under Mao Tsetungs tenknings banner.

NB: Denne henstillinga gjelder bare de kameratene som mener at de har noe å bidra med allerede nå. Det betyr ikke at noen enheter skal kullkaste arbeidsplanene sine for å ta opp disse spørsmåla nå.

For SK = AU.

OM HØYRE OG "VENSTRE" - POLITIKK

Kamp mot den borgerlige veien tilspisses til tider slik at den slår ut i kamp mot grupper med ei gjennomført borgerlig linje i høyre- eller "venstre"opportunistisk form. I forbundet har vi ført kamper mot slike grupper med ei høyreopportunistisk linje, slik som Jotne-gruppa, og vi har seira stort. Men det betyr ikke at det i en periode hvor det ikke eksisterer slike forbundsfiendtlige grupper, ikke eksisterer fremmed ideologi i høyre eller "venstre" form. Tvert om. Motsigelsen er allmenn, kampen mellom de to linjene fortsetter stadig, sjøl om den tar mindre skarpe utslag i visse tider. Såleis finnes det også i dag ideer av høyre- og "venstre"opportunistisk karakter i forbundet, om enn i liten målestokk. Vi skal nevne et par eksempler. Hensikten? For det første å få fram forståelsen for at det stadig pågår en kamp mellom to linjer, også i politikken, slik at kameratene kan gå videre til å studere tilsvarende saker de sjøl har erfart. For det andre å peke på noen feil vi mener noen få kamerater gjør.

I spørsmålet om kampen mot EEC og dyrtida har det oppstått slike ideer. Et eksempel var en kamerat som hevda at det var sekterisme av forbundet å legge så stor vekt på dyrtidsparolen. Det skremmer småborgerskapet vekk, sa han og la til at arbeiderklassen ikke skjente det heller. Bygger dette på en objektiv analyse? Nei. Faktum er at sammenbindinga mellom EEC og dyrtida har trengt djupt inn i f. eks. Folkebevegelsens rækker. Den viktigste framgangen som er gjort de siste månedene er at nettopp dette har blitt mye klarere for stadig breiere lag av folket. Videre er det objektivt feilaktig at dyrtida ikke angår den overveldende majoriteten av folket, småborgerskapet inkludert. Denne kameraten gjorde med andre ord knefall for borgerskapet på det politiske området. Videre hevda han at å stille partibygginga fremst i en fase med oppbygging av fronten mot EEC var å stille snevre interesser foran folkets. Dette er også knefall for borgerskapet og samsvarer med borgerskapets ideologi om at organiseringa av kommunistene står i motstrid til folkets interesser. Vi hevder det stikk motsatte, nemlig at organiseringa av ml-erne er til fordel for og hjelper organiseringa av folket i kamp for sine interesser. Med andre ord er vår politikk å bygge partiet samtidig som vi bygger fronten og la bygginga av fronten tjene bygginga av partiet og omvendt. Denne kameraten gjorde etter vår mening en høyrefeil som i sitt innhold er retta mot opprettelsen av et marxist-leninistisk parti i Norge og derfor objektivt tjener klassefienden.

I forbindelse med opprettelsen av Folkebevegelsen gjorde KK parallelt med at avisa gjorde en riktig bedømmelse av Fb.s ledelse en sekterisk feil i og med at de ærlige arbeidere og småborgere som slutter opp om Fb, simpelthen fordi de er imot EEC ble slått i hardtkorn med ledelsen. ("Hvis Fb kommer ut av avisspaltene må vi være på vakt" dvs. hvis Fb organiserer på grunnplanet må vi se det som en fare.) Denne "venstre"-feilen har KK korrigert. Men enkelte kamerater har ikke vært like flinke til å korrigere sine "venstre"feil.

Vi mener at det er riktig å stille parolen "Enhet i EEC-arbeidet" og rette konkrete samarbeidsforslag til Fb's grunnplan som sveiser oss sammen med dem og vider ut klufta mellom dem og ledelsen i Fb (som for enkeltes vedkommende er ekstreme antikommunister, noe slett ikke massene i Fb er.) De kameratene som gjør "venstre"feil hevder at dette er opportunistisk. I stedet for å gå inn for slikt samarbeid som objektivt både styrker folket og oss, holder de halstrassig på at det er riktig å si: "Fb er et uttrykk for borgerskapets redsel for EEC" og

setter denne riktige mottellom Fb's ledelse og de øvrige medlemmene. Dette er ei linje for å drive massene i armene på Fb's ledelse og isolere ml-erne. Derfor er det ei linje som i kjernen samsvarer med linja til høyrelementene i Fb's ledelse, altså i kjernen ei høyrelinje. Ei slik linje tjener objektivt klassefienden og svekker kampen for det kommunistiske partiet.

I høst hevdet en kamerat at det var galt av forbundet å ha arbeidsplaner som medlemmene arbeider etter på en sentralisert måte. Han hadde sett et arbeidet der han sto gikk dårlig, og tenkte at siden det ikke kunne være noen feil med ham eller enheten måtte det være noe feil med forbundets arbeidsplan. Han mente da at arbeidsplaner generelt var feilaktig og hemmet medlemmenes initiativ. Han mente det var mer "revolusjonært" å fjerne alt som het arbeidsplaner. Vi ser dette som en ultrademokratisk, borgerlig ide prega av småborgerlig individualisme og i tillegg en type tenkning som sier: "ytre faktorer er alt, indre motsigelser spiller ingen rolle" og "jeg er født rød, altså er det de andre det er noe feil med." Vi kommunister er for riktige arbeidsplaner fordi det er i sakt med vår demokratiske sentralisme og fremmer en onnetlig og kraftfull gjennomføring av oppgavene. En riktig arbeidsplan som blir riktig behandla (slik som de fleste gjorde med høstens arbeidsplan) er en styrke for lokalt initiativ. Kameraten som reiste en generell kritikk mot arbeidsplaner kunne virke "venstre" i form, men i bunn og grunn var hans ideer ikke noe annet enn et borgerlig angrep på forbundets korrekte demokratiske sentralisme. Det representerte dessuten et forsøk fra kameraten på å dekke over åpenbare feil i sin egen enhet og hos seg sjøl, i stedet for å gripe at kommunistene ikke bare må være drivkraft for revolusjonen, men også et mål for revolusjonen.

Spørsmål til diskusjon:

1. Diskuter ideen om ikke å knytte parolen mot dyrtida til kampen mot EEC. Samsvarer det med gruppas erfaringer at dyrtidsparolen fjerner oss fra massene?
2. Diskuter innholdet i ideen om at partibygging hindrer en effektiv organisering av EEC-arbeidet. Hvordan kan enheten legge opp arbeidet for å styrke partibygginga og kampen mot EEC samtidig og la de to tjene hverandre?
3. Diskuter parolen "Enhet i kampen mot EEC". Er den riktig? I så fall hva kan gjøres lokalt for å styrke enheten uten å oppgi den prinsipielle linja? Vær konkrete.
4. Mener gruppa sjøl at det har eksistert høyre- eller "venstre"feil i gruppas arbeid på noen områder eller hos enkelte medlemmer. Diskuter hvordan en "venstre"feil i kjernen er en høyrefeil. Hvorfor sker faren for "venstre"feil i en periode med revolusjonært oppsving?

OM SJABLONMESSIG ORGANISERING

Den konkrete analysen av de konkrete forholdene—det er marxismens levende sjel".

Lenin

Vi skal nå organisere kampen mot EEC og dyrtid. Dette er et stort arbeid som vil stille oss overfor oppgaver vi såvidt før har vært borte i. Derfor må vi ikke være konservative i vår tenkning og bare trække i gamle spor. Sjølsagt skal vi ikke forkaste alt vi har lært. Men vi er nødt til å bruke våre lærdommer på en levende måte. Det holder ikke å drive en komite mot EEC på samme måte som vi organiserer en sympatisørsirkel. Sympatisørsirkler er fint og vi skal fortsette med dem i enda større omfang, men en front mot EEC er ingen sympatisørsirkel. Å organisere en EEC-komite over sympatisørsirkelens lest er det motsatte av å organisere med hensyn på partibygginga, og det er det motsatte av å organisere utfra en konkret analyse av de konkrete forholdene.

En komite mot EEC og dyrtid har andre oppgaver enn en sympatisørsirkel. En slik komite kan organisere et bredt lag av folk som ikke på mange år, kanskje aldri, vil bli å finne i en marxist-leninistisk sympatisørsirkel. En slik komite organiserer på grunnlag av enighet i et visst minimumsprogram eller paroler, og den kan derfor ikke stille sympatisørsirkelens aktivitetskrav til sine medlemmer. Den kan også ha mange former for tilknytning. De som slutter opp om komiteen spenner over hele spekteret fra aktivister som jobber kontinuerlig og hardt og over folk som kommer på en rekke møter, og betaler medlemskontingent over folk som av og til deltar i spesielle arrangementer til folk som bare skriver under på opprop. Alle disse kategoriene må vi ta oss av. Det er blant aktivistene vi vil finne folk som ønsker å delta i en sympatisørsirkel, men det er blant de mer passive vi finner de seinere aktivistene. Å organisere fronter som vi organiserer sympatisørsirkler, innebærer brudd med to viktige marxist-leninistiske prinsipper: for det første bryter det med prinsippet om å organisere så mange som mulig i kampen for folkets interesser ut fra Tjen Folket-holdningen, og for det andre bryter det med prinsippet om å styrke partibygginga. Om vi organiserer fronter som sympatisørsirkler innlater vi å tenke på framtida, vi klipper av livsnerven til partiet, nemlig den nære kontakten med bredest mulig lag av massene. Det som kan se ut som en kortsiktig gevinst, blir en langsiktig dødslinje.

Nå er det antakelig ingen if forbundet som organiserer EEC-komiteer ut fra en slik bevisst dødslinje. At det blir gjort, har mer sammenheng med manglende evne til å omsette teorien i praksis. Vi vet at vi skal mobilisere massene og vi har lært oss visse arbeidsmetoder, som f. eks. sympatisørsirkler, men det mangler ennå en god del på at vi har et variert grep om arbeidsmetodene og tilpasser den til de aktuelle forholdene.

Korrigeringsbevegelsen med spyddoden mot byråkratismen er nettopp en kamp for å jvutte oss med slikt som sjablongmessig og sjablongmessig organisering. Vi kan faktisk måle korrigeringsbevegelsens resultater på dette området etter hvor mange vi kan organisere i kampen mot EEC.

Spørsmål:

Diskuter ett tilfelle der enheter har organisert sjablongmessig, og ett der dere ikke har gjort det. Finner dere ikke slike eksempler er det viktigste tross alt: hvilke konkrete mål kan dere stille dere for å organisere folk av forskjellig aktivitetsnivå og politisk nivå i kampen mot EEC?

OM SYMPATISØRPOSISIEN

a)Situasjonen.
1970 har betydd et kvalitativt og kvantitativt gjennombrudd for forbundets sympatisørarbeid. I realiteten har vi ikke drevet systematisk sympatisørarbeid før 1970. Det er vanskelig å karakterisere dette som annet enn en stor framgang! Men det har også vært byråkratiske tendenser i behandlingen av sympatisører, vil mange påpeke. Ja, nettopp, og hva kommer så det av? Er det et tegn på stagnasjon eller tilbakegang? Nei, det er naturlig at vi, når vi først kom igang med sympatisørarbeid, ville stå overfor den byråkratiske feilen. Før det fantes et slikt systematisk arbeid kunne det umulig finnes byråkratiske feil i dette arbeidet. Disse to sidene som gjensidig utelukker hverandre er uløselig knyttet sammen i denne perioden og dette er et utmerket eksempel på motsigelsens enhet. Enhver som hadde forestilt seg at sympatisørarbeidet kunne påbegynnes uten at vi møtte byråkratiene eller andre former for sekterisme, han har simpelthen ikke skjont denne grunnloven i dialektikken. Denne motsigelsen er nettopp det mest aktuelle uttrykket for kampen mellom den proletariske og borgerlige veien i forbundet.

At vi innses lovmessigheten i at byråkratismen kom til uttrykk i sympatisørarbeidet, betyr ikke at vi stiller oss likegyldige. Tvert om, det gir oss en vitenskapelig basis for kampen mot byråkratismen. Dessuten kjenner vi nå bedre til byråkratismen og kan derfor bekjempe den bedre.

Vi tar i det følgende for oss spesielle områder og punkter i sympatisørarbeidet som vi mener bør og kan styrkes.

b)Forholdet mellom grunnsirkelen og politisk praksis.
Grunnsirkelen har hele tida vært "grunnpilaren" i sympatisørarbeidet, men studiene har av og til vært dogmatiske. Vi har prop-agert at praksis er viktig, men vi har ikke alltid klart å sammenbindeteori og praksis, ikke alltid klart å studere teorien for å anvende den. Dette kan rettes på ved at vi forstår hva det vil si å drive målrettet arbeid. Vi har nå målet klart: utvikle sympone til å drive politisk arbeid der de er daglig. Vi må bruke alt symp-arbeid som midler til å nå dette målet.

Det er nødvendig å forstå at sympsirkelen bare er en del av symparbeidet. Sympone må trekkes med i annet arbeid som m-l-erne driver. Dette arbeidet bør planlegges for at det skal bli målretta, og vi må unngå å gi sympone isolerte praktiske oppgaver.

Eks.: Studielederen i en sympsirkel snudde veldig mye om hvor viktig det var å drive praktisk arbeid ved siden av studiene, og gruppa ble enig om å selge KK. De fikk da utdelt bladene og adressa der de skulle selge. De var entusiastiske og gikk igang, men etter et par ganger ville de ikke selge mer. De syntes ikke de kunne representere avisa. - det var altfor forpliktende. Noen var kommet opp i diskusjoner de ikke mestret, og syntes de hadde drevet dårlig prep. agit. De ble da enige om å ha studiemøter før de gikk ut og solgte. Her diskuterte de hva det var viktigst å trekke fram for kjøperne utfra kriteriet om hva som kunne få folk aktivisert og mer interessert enn bare det å kjøpe avisa. Når man diskuterte EOC, la man ikke vekt på teoritiske diskusjoner og forskjellen mellom Folkebevegelsen og Arbeiderkomiteen, men kjørte direkte på dyrtida, for den kjenner folk og den kan de mobiliseres til kamp mot.

Videre hadde de studier på hvordan de skulle utvikle masselinja i salget ved å styrke klassestandpunktet og være dristige til å komme i kontakt med folk, å prøve og finne ut hva kjøperne var særlig opptatt av, for å propagandere med utgangspunkt i det og prøve å sette det inn i en større sammenheng.
(Virkelig gå fra massene og til om igjen.)

C) Hjelp sympatisørene med å løse sine vansker.

På studiemøtene må vi ta utgangspunkt i sympenes vansker og bruke teorien til å finne konkrete tiltak for å hjelpe dem i deres arbeid.

Eks.: En sympener som er eneste kontakt på en skole sier at elevene der er enten reaksjonære eller uinteresserte i politikk, så det er umulig å drive arbeid der. På møtet om Det kommunistiske partiet kan en da utfra spørsmålet om masselinje diskutere hennes problem. Vår politikk må ta utgangspunkt i massenes ønsker og behov, og vi må mobilisere massene til kamp mot de viktigste rasjonaliseringsframstøtene monopolkapitalen setter inn overfor folket. Utfra forbundets almenne linje med å propagandere mot de normerte prøvene og karaktersystemet diskuterte man konkret hvordan hun skulle gå fram for å skape en opinion mot dette - ved hjelp av teorien og egne erfaringer.

D) Hjelp sympatisørene med å få et allsidig grep om vår politikk.

"De partibyggende kreftene ute i folket finner vi ikke i politiske drivhus, der det bare er for oss å plukke dem. Og de vil aldri utvikle seg til M-L-kadrene om vi bare hegner om dem gjennom teoretiske studier og ved "å passe godt på dem". De framtidige partibyggende kadrene finner vi der massene slåss, og de vil bare kunne utvikle seg gjennom å ta del i de kampene massene fører." (Sitert fra DU/VU's rammeplan for arbeidet framover.)

Vi har hatt en tendens til å bare presentere vår politiske linje i de ulike sakenes for sympene, og bedt dem propagandere for den. Det er viktig å trekke med sympene i de politiske diskusjonene hvor vi legger opp linja, sånn at de kjenner politikken fullt ut, sånn at det blir "deres egen" politikk, som de kan mobilisere ut fra. Da vil de få grundig forståelse for den allmenne politiske linja og forstå at arbeidsmetodene må endres og utvikles under kampen for hele tida å kunne tjene politikken. Da først vil sympene kunne jobbe sjølstendig ved å ta initiativ som tjener politikken.

Eks.: På en lærerskole skulle de lage FSF for å ha en organisasjon som skulle lede kampen elevene førte mot rasjonaliseringsframstøta. Først tenkte forbundsmedlemmene at de skulle skrive et politisk program for FSF og innkalle alle de progressive elevene til et møte hvor de skulle legge fram og få vedtatt programmet. Sympene og de nære vennene ville ganske sikkert vært lojale og stemt for programmet. Men gjennom diskusjoner skjønnte m-l-erne at skulle FSF bli en slagkraftig organisasjon, måtte den være de progresseive elevenes "egen" organisasjon. Det var de som skulle jobbe i FSF, ikke bare den ledende kjernen og da måtte de være med på å utforme politikken og finne ut hva slags linje FSF

skulle føre, for at de skulle oppnå best mulig resultater på deres skole. Derfor mobiliserte m-l-erne de progressive elevene til sjøl å lage det politiske programmet ved hjelp av undersøkelser og politiske diskusjoner. M-l-erne fikk rollen som initiativtakere og også politisk ledelse gjennom å føre fram sin riktige linje i diskusjonen.

E) Det viktigste: å hjelpe sympatisørene til å bli kommunistiske ledere i massekampen.

Gjennom det symparbeid vi driver skal vi gi sympene oppgaver som utvikler dem til å drive bedre arbeid der hvor de er daglig. For å kunne gi sympene riktige oppgaver, må styret ha oversikt over alt det arbeidet de driver, i sirkelen, i laget og på sin arbeidsplass. Da først kan sympenes arbeid bli målretta.

Eks.: En sympener deltok ivrig i studiesirkelen og tok opp og kritiserte feil han så der. Bl.a. tok han opp byråkratisme fra studielederens side som gjorde at han monopoliserte møtene og ikke klarte å trekke med alle i diskusjonen. Dessuten skjønnte sympen at han måtte diskutere med og propagandere overfor kamratene sine på skolen, men massearbeidet hans var hemma av at han syntes han ikke klarte å føre ut m-l-propagandaen skikkelig. For å utvikle han videre ga man han i oppgave å være med på å legge opp og lede symp-sirkelmøtene. Dette førte til to gode ting: 1) symp-sirkelmøtene ble bedre 2) han så at arbeidet hans ga resultater i sirkelen. Han fikk bedre tro på seg sjøl og var dristigere på skolen, noe som gjorde at massearbeidet hans ga bedre resultater.

Annet eks: En sympgruppe diskuterte spørsmålet om Hvorfor det ikke er nok at et fåtall behersker den revolusjonære teorien. De skjente at de også måtte trkke til seg flere folk, og man brukte den videre diskusjonen til å finne ut konkret hvordan hver enkelt i gruppa skulle kunne gjøre det. Det resulterte bl.a. i at et medlem og to symp som gikk i samme klasse, fant ut at de skulle være en rød fraksjon i klassen, hvor de helt konkret skulle diskutere hva de kunne gjøre for å utvikle de forskjellige kategoriene (framskredne, mellomliggende, tilbakesliggende) i sin klasse.

F) Sympatisørarbeid er hele lagets oppgave.

Det er ikke bare symplederen som skal drive symparbeid. Styret i laget må gjennom medlemmene lede dette arbeidet. Om symplederen driver dette arbeidet alene, kommer ikke alles erfaringer med. Han kan lett gjøre unødvendige feil. Dessuten hjelper lagets erfaringer hver enkelt kamrat på sin plass. Symparbeidet er alle medlemmernes ansvar. Ved å diskutere symparbeidet i laget spesielt, kan vi trekke ut de allmenne lærdommene for å bruke dem til å utvikle vårt eget massearbeid.

G) Lær av sympatisørene.

Vi har lett for å tro at det bare er sympene som lærer av oss, vi skal utvikle dem gjennom studiesirkler og praktisk arbeid. Det er en sekterisk og udialektisk måte å tenke på. Når vi tenker sånn, mangler vi tro på massene og forneker at "massene er i besittelse av en potensiell uuttømmelig begeistring for sosialismen". Vi glemmer den andre sida i motsigelsen, nemlig den at vi lærer av sympene og de hjelper til med å utvikle arbeidet videre.

Medlemmer som har vært med lenge, kan ha en del sekteriske feil, som sympatisørene ikke har. I noen situasjoner kan de lettere se rett på problemet fordi de ofte har en nærmere kontakt med massene. Dermed kan de komme med en rekke erfaringer som kan utvikle arbeidet videre, og vi må oppfordre dem til å komme med dem, samtidig som de må kritisere oss når vi gjør feil.

Eks.: Et lag diskuterte på et KK-studiemøte hvordan de skulle bedre salget. Sympatisørene mente at flere av medlemmene måtte styrke klassestandpunktet sitt og ved det bli mere dristige når de var ute og solgte. Noen av medlemmene hadde ingen tro på kjøperne og var litt redde for dem. Sympatisørene påpekte at den overveldende delen av folket har objektiv interesse av sosialismen, og dermed også for KK. Når folk ikke kjøper KK er det ikke noe i veien med folka, men det er vi som ikke er flinke nok. Vi må forklare de vi selger til at KK tar opp deres egne interesser, og at den dermed er kvalitativt forskjellig fra andre aviser.

Laget lærte av dette og gjennomførte metoden med å lære av hverandres salg, en som var flink og dristig i KK-salget gikk sammen med en som hadde tilbakesliggende metoder. På denne måten utvikla sympatisørene lagets salg.

1. Hvis enheten har få eller ingen organiserte sympatisører, må studiene av dette dokumentet konsentrere seg om hvordan dere skal løse problemet: Hvordan organisere sympatisører? Enheter med sympatisører diskuterer her planene for videre rekrutering.

2. Alle enheter som har sympatisører organisert, diskuterer erfaringer/manglende erfaringer i arbeidet med å utvikle sympatisørene i kamp på sin arbeids plass.

De som har slike erfaringer diskuterer hva som kan gjøres for å videreføre dette. Enheter som mangler slike erfaringer diskuterer hva som kan gjøres for å komme igang med dette arbeidet. Alle diskuterer særskilt spørsmålet om røde fraksjoner. Ta opp sympatisørenes politiske rolle i EEC-dyrtingsarbeidet.

3. Ta opp spørsmålet om sympatisørenes ulike behov. Legg vekt på å få fram hvordan sympatisørene kan bidra i den politiske diskusjonen som enheten fører. Dette spørsmålet behandles særlig ut fra hvordan sympatisørene skal få en bedre forståelse for alle sider ved vår politikk, men også ut fra synspunktet om å lære av sympatisørene.
4. Diskuter hvordan hele enheten skal knyttes nærmere til sympatisørene og sympatisørarbeidet. Diskuter særskilt hvordan medlemmene kan lære av sympatisørene.

Supplerende studiemateriell:

Sitatboka sidene: 140, 133, 130 a, b og c.

OM KLIKKVESENEN

Nedenfor bringer vi utdrag av det studiematerialet om masselinja ("Masselinja del III") som forbundet studerte høsten 1970. SK's 5. plenum kom fram til at studiene av dette dokumentet og den praktiske gjennomføringa av den linja det legger opp til, slo tilbake tendensen til klikkvesen, sjøl om det ennå finnes en del av dem. Fordi det ennå finnes kamerater som har svake sjølstendige kontakter med massene, og fordi klikkvesenet ennå eksisterer til en viss grad, trykker vi opp igjen dette utdraget. Det kan utgjøre supplerende materiale til korrigeringsdokumentene, og det kan også nyttes til særskilte studier der dette er nødvendig.

Utdrag av "Masselinja del III" (klikkvesenet).

Den gamle inngrodde slappe og liberalistiske stilen fra SF-tida gjorde det nødvendig for oss å gjennomføre langvarige kamper for å få gjennom en skikkelig arbeidsstil med hardt arbeid, regelmessige møter i samband med studier, lag, styrever, fraksjoner, osv. Dette har ført til store framskritt.

Men samtidig har det også ført med seg en del tilbakeskritt. Resultatet for noen er at de bare er sammen med folk de treffer på styre- og medlemsmøter, selger aviser sammen med, osv. Det finnes folk som bare kjenner forbundsmedlemmer og kommunister. Kort sagt: De har isolert seg fra massene.

Hva skjer om dette får lov til å fortsette? Vi må forstå at ethvert håp om å vinne tillit i arbeiderklassen i så fall blir fåfengt. Vi kan ikke lede arbeiderklassen bare ved å gi ut riktige paroler, spre trykksaker og v re flinke til å snakke om politikk. Arbeidsfolk er ikke dumme, og klassen har brent seg på folk som var flinke til å snakke alt for mange ganger.

Skal vi lede, må vi også bli kjent med flest mulig enkeltpersoner. Folk som omgås oss privat, som kjenner oss personlig som noe mer enn dyktige snakkemaskiner og som derfor på grunnlag av egne erfaringer kan være sikre på at de har rett når de overfor andre garanterer for kommunistenes ærlighet og vilje til å tjene folket. Vi må kort sagt gro røtter i massene, smelte sammen med det arbeidende folket - ikke bare som organisasjon, men også hver enkelt av oss. Men dette kan vi ikke gjøre om vi f.eks. står på en arbeidsplass der vi er en slags turister, dvs. snakker politikk med folka og selger KLASSEKAMPEN, osv., men aldri deltar i felles aktiviteter med dem utenom jobben, aldri går ut sammen med dem, besøker dem hjemme, eller inviterer dem hjem til oss.

Gjør vi ikke dette kan vi aldri bli virkelig ett med folka, aldri bli som en av dem, aldri få virkelige venner på jobben, og folka der vil nemlig nok aldri virkelig stole på oss heller.

Kjenner vi ikke folk, kan vi heller ikke mobilisere til demonstrasjoner og aksjoner. Har vi røtter i massene, kan hver kamerat ta med 4 - 5 andre - men hvem skal vi få med om vi bare kjenner hverandre? I så fall blir det klassefienden som lett kan mobilisere. Om en sjef vil ta jobben fra en kommunist, eller om revisjonistene stiller kandidater mot oss, så vil ingen løfte en finger til forsvar for oss. "Bare massene er en virkelig uovervinnelig borg", sier formann Mao.

Det betyr også at om vi ikke har støtte i massene, så er vi fullstendig nakne og forsvarsløse, som en snegle uten skall. Uten masser av venner overalt, vil vi bli trampa på og kasta ut overalt. Det er unødvendig å gruble over kommunistenes skjebne når virkelig hard undertrykkelse setter inn.

Skiller hver enkelt av oss seg fra massene, vil vi også merke det på forbundets indre politiske utvikling. Om vi bare kjenner kommunist er, hva veit vi da om hva massene tenker og føler? Ingenting! Følgelig klarer vi ikke raskt og smidig å utarbeide riktige paroler for kampene, men slingrer fra høyre til ultra "venstre". Under studentkampene i vår (1970) var det tendenser til det, da noen av våre kamerater enkelte ganger tvilte på om folk ville slutte opp om aksjoner som skulle vise seg å bli de største, mens de andre ganger var fulle av optimisme og starta aksjoner som fikk liten oppslutning.

På lengre sikt kan vi totalt miste evnen til å orientere oss riktig, fordi vi mister arbeiderklassens klassestandpunkt, dens måte å se verden på. Vil vi vite hvordan det går med sånne folk, skal vi bare se på Peder Furubotn & co. Uten klassestandpunktet ligger veien åpen for revisjonismen, forbundets undergang og vår egen fullstendige degenerasjon.

Uten at vi alle sammen har kontakt med massene, kan vi hverken utforme eller kontrollere ei riktig linje. Om ikke hver enkelt av oss har et nært forhold til massene, kan heller ikke forbundet som helhet ha det.

Vi skal bruke noen eksempler som viser at det var riktig å male faen på veggen.

For ei tid sia var det mye snakk om i mange lag at folk på skole og universitet burde bruke friminutter og spisepauser til å snakke med folk i klassen og andre kjenninger som ikke var forbundsmedlemmer. Dette blei også gjort en del steder, med bra resultat. Men mange rapporter forteller at i dag er alt ved det gamle: Forbundsmedlemmer klumper seg sammen i skolegården og "stirrer henført inn i øynene på hverandre".

På universitetet i Oslo brukte noen kamerater spisepausen som den viktigste sjansen til å snakke med studiekamerater. Flere av studiekameratene deres er forbundsmedlemmer i dag. Men det er mer enn tvilsomt om nye folk trekkes med på den måten: I kantinene sitter "ledende folk" i studentbevegelsen i store klumper, nærmest gnir seg inntil hverandre, og nyter hverandres selskap, mens de vender ryggen til de progressive massene rundt seg. Alle tidligere gode forsetter er glemt. Disse kameratene får finne seg i at vi sier at det er et motbydelig syn å se dem slik, både med tanke på sikkerheten og på masselinja.

En sportsinteressert kamerat ville gjerne delta i det harde og gode treningsprogrammet som bedriftsidrettslaget på jobben hadde. Men han kunne ikke, begrunnelse: "Må trene med SUF(m-1) -laget". En vurdering førte til at en fant ut at om det var valget, så var det bedre at laget fikk slappe muskler, hengemage og hjerteinfarkt, og at denne kameraten fikk bedre røtter på jobben. Kameraten begynte å delta i bedriftsidrettslagets trening, og arbeidskameratene var begeistret. Noe som også viser at det ikke er så vanskelig så snart vi får den rette innstillinga.

- 12 -

En kamerat var med i en "syklubb" av gamle skolekamerater - dvs. et påskudd venninner brukte til å komme sammen og prate. Disse folk pleide i det store og hele å støtte oss, forsvarte oss i diskusjoner, osv. Kameraten slutta å gå i "syklubben" pga. stort arbeidspress. I dag støtter venninnene hennes mange reaksjonære ideer, og er kommet mye lengre fra oss.

Det er lett å gjøre lista mange ganger så lang. Nå seiler politikken vår i sterk medvind. Men for å slå gjennom trenger vi masser av nye kontakter som kan føre den fra oss og ut til massene.

Arbeidets Parti i Albania (APA) kjempa mot sekteriske rester da det blei stifta i 1941. Dels skylåtes det trotskistiske ideer som nedvurderte massene, og dels hadde bevegelsen ikke alltid klart å forene massearbeidet med den nødvendige strenge illegaliteten - dette var feil som var typiske for de albanske kommunistgruppene i 1930-åra. Vi kan lære mye av APA's historie, som forteller om hvordan APA overvant disse feila, og la opp en linje for å gro røtter i massene like etter stiftelsen:

"Agitasjon ved hjelp av det talte ord var den viktigste av alle former for agitasjon og propaganda - diskusjoner med folk, enkeltvis eller i små grupper, diskusjoner med forsamlinger av arbeidere, av bønder og av ungdom. Denne formen for agitasjon ga de mest tilfredsstillende resultatene. Kommunistene trengte inn overalt hvor massene samlet seg. For å komme i kontakt med folket, utnyttet de alle midler og metoder som lå for hånden. De utnyttet i stort omfang alle gamle og nye bekjentskaper, nasjonale og folkelige fester, brylluper, markedsdager, familieband, osv." (Fra APA's historie.)

Vi bør også utnytte alle muligheter for å få vår revolusjonære linje fram til massene. Mange av oss har sikkert gamle venner som vi ikke har sett på en årrekke, sjøl om vi veit at de er progressive - søsken, foreldre og slektninger som vi ikke gidder å snakke politikk med, eller til og med ikke holder kontakt med. Bør vi ikke lære av APA - legge om stilen, ta kontakt, kanskje sende et brev til en vi ikke har truffet på lenge?

Enda viktigere for oss må det bli virkelig å forene oss med de organiserte og uorganiserte sympatisorene våre - bli venner med dem, lære å kjenne dem med deres sterke og svake sider, slik at vi virkelig kan fullføre oppgaven vi har stilt oss med å trekke dem med i arbeidet vårt og hjelpe dem framover.

Vi må drøfte feilene, legge om linja og komme ut av den gamle klikken. Hvis ikke kan den kødelige gamle klikken snart bli den fåtre gamle klikken, som dreper alt liv og forpester vårt forhold til massene. Vi må holde det klart for oss at spørsmålet om å bryte med klikkvesenet er spørsmålet om vårt være eller ikke være - seier eller undergang!

Vi kan og vi skal overvinne disse feilene! Kameratene bør drøfte dette grundig på grunnlag av egne erfaringer. Det kan være nødvendig å sørge for at tid brukes systematisk til at vi kommer i kontakt med arbeids- og studiekamerater - på samme vis som vi systematisk (og ikke tilfeldig) organiserer tida vi bruker til studier, medlemsmøter, fraksjonsmøter, osv.

Spørsmålet behøver ikke stilles om hvor vi skal ta tid fra, men heller hvordan vi skal bruke fritida vår bedre - f.eks. friminutter, spisepåuser. Kanskje kan nyttig virksomhet vi driver bindes sammen med slik arbeid: F.eks. er folk våre noen steder svært glad i å spore. Hva om forbundet der sørga for at folk meldte seg inn i det lokale idrettslaget, sånn at de knytta kontakter samtidig? Det er ikke nødvendig å melde inn noen som ikke driver idrett, og for de som alt driver det, behøver det ikke ta tid fra andre oppgaver likevel.

I enkelte tilfeller, når det gjelder svært opptatte kamerater, kan det være riktig å ta tid fra annet arbeid for å sørge for mulighetene til å styrke de personlige massekontaktene. Men dette må drøftes svært nøye og avgjøres i hvert enkelt tilfelle.

I kampen mot klikkvesenet må vi samtidig også vokte oss mot liberalistiske feil og høyrefeil.

Parolen om å smelte sammen med massene kan bli forvrenget til at vi ikke skal stå fram som kommunister og komme med kommunistiske ideer til massene. "Jeg kan ikke få et godt forhold til gutta på jobben hvis jeg snakker politikk med dem." Det er sjølsagt mulig å bli svært god kamerat med folka på en arbeidsplass, omgås dem i fritida, osv., uten å snakke et ord politikk. Det hjelper bare ikke arbeiderklassen og den kommunistiske bevegelsen framover.

Folk som er glade i å rangle, kan hevde at de driver "flott massearbeid" når de går på fylla i stedet for å gå på studiemøte. Men fester må være unntaket i massearbeidet, og ikke regelen. Derfor er sånt liberalisme og ikke kommunisme.

Vi går inn for en ny stil i arbeidet med mer vekt på at hver enkelt av oss går ut til massene. Vi må ikke la dette bli et skalke-sjul for en type liberalistiske ideer som av og til dukker opp om at "vi jobber for hardt, vi har for mye å gjøre og må slappe av". Slapper vi av nå, klarer vi ikke å knytte bånd til massene, og bevegelsen blir knust.

Det betyr at vi må se arbeidet med personlige kontakter (utvikle gamle og skape nye) som en politisk oppgave som må organiseres, akkurat som studier og fraksjonsarbeid, osv. Dette kan ikke bety slappere stil i arbeidet - noe som ikke skaffer oss kontakter i arbeiderklassen, men heller er til glede for kapitalistene.

Det vil bli nødvendig at vi gruppevis drøfter den praksisen hver enkelt av oss har på dette området, og hva som kan gjøres for å bedre den. Det neste skrittet kan kanskje være å utforme en individuelt tilpasset "lekse" for hver enkelt - en enkel oppgave som kameratene ikke vil ha for store vansker med å gjennomføre, og som samtidig kan bety et skritt i retning av å utvikle bedre kontakter og en bedre stil i forholdet til massene.

Det er ikke en byrde for hver enkelt av oss å gå ut til massene. Massene består av hyggelige folk, som har en mengde erfaringer, og mye å lære oss. Går vi ut til massene på en riktig måte vil det gi oss en politisk friskhet og et overskudd til å kjempe hardere. Formann Mao lærer oss at vi skal forene oss med folket, lære av folket, tjene folket. Kanskje det er på tide at vi begynner?

Bekjemp klikkvesen og gro dype røtter i massene - det betyr: Vi må bryte med tendensene til å lage et "lukket miljø" i forbundet og i stedet skaffe oss mange gode venner i massene, både blant de som står oss nær politisk, og de som står fjernere.

Vi må slå røtter på skolene og arbeidsplassene våre og ikke være "turister" der.

Vi må systematisk ordne fritida slik at den kan fore oss sammen med nye kontakter.

Vi må lære å snakke politikk med våre venner i massene (drive muntlig agitasjon), samtidig som vi beholder et godt forhold til dem.

Vi må drøfte problemene kollektivt, hjelpe hverandre, og sette realistiske målsettinger for hver enkelts framgang.

INGEN FORBUNDSKADER UTEN EGNE RØTTER I MASSENE!

SETT MAO TSETUNGS TENKNING I LEDELSEN!

ANVEND MASSELINJA I ALT!

KORRIGERINGSBEVEGELSEN I SKOLEARBEIDET KONSENTRERES OM RØDE GARDE!

På skolene er det vår fremste oppgave å bygge ut vår basis med flere organiserte marxist-leninister og reise masseskampen på de viktige spørsmålene. Hvordan skal vi gjøre dette samtidig som vi skal korrigere skolefraksjonene i mål og sveis dem sammen?

Vårt svar er: Selg Røde Garde, studer Røde Garde! RG er nå ei avis som kan mobilisere skoleungdom. Vi skal konsolidere fraksjonen. Det kan vi bare gjøre gjennom felles arbeid og kamp og felles diskusjoner. Hva er det beste middelet vi har til å drive felles arbeid regelmessig, jo det er salg av Røde Garde. Og gjennom salg av Røde Garde stiller vi også opp oppgaven med å diskutere Røde Garde slik at fraksjonene har en enhetlig oppfatning av det de selger.

Vi skal utvikle sympatisører. Det gjør vi gjennom å se hvem som kjøper Røde Garde regelmessig og så tar vi dem med i arbeidet, diskuterer innholdet i Røde Garde med dem og tar dem med i salget av Røde Garde.

Vi skal reise masseskampen på skolene. Det gjør vi først og fremst gjennom å kjørte føre ut vår linje, dvs. selg Røde Garde. Når vi på den måten har ført ut den allmenne linja legger vi samtidig grunnen til å føre ut særskilte paroler som kan mobilisere elevene på skolen til kamp. Røde Garde er et redskap for massenes kamp.

Vi skal knytte kontakter på skolene hvor vi ikke har kontakter fra før. Vi konsentrerer oss da om å få i stand regelmessig salg av Røde Garde blant elevene og bygger opp en kjerne av aktivister omkring avisa.

Når vi på denne måten skal anstrenge oss for virkelig å bruke Røde Garde, må vi samtidig kjempe mot byråkratisme og andre former for sektorisering. Dermed blir Røde Garde ikke bare et framifrå redskap før til å knytte til oss flere folk og heve nivået på kampen, det blir også et redskap for korrigeringsarbeid av oss sjøl.

SELG RØDE GARDE! BRUK RØDE GARDE SOM SAMLINGSMERKE FOR SKOLEFRAKSJONEN OG DENS VENNER OG SYMPATISØRER! BRUK RØDE GARDE SOM ANFØRER FOR KAMPEN! MÅL RESULTATENE AV KORRIGERINGA AV SKOLEFRAKSJONENE MED DEN KVALITATIVE OG KVANTITATIVE SPREDNINGA AV RØDE GARDE!

AU og RG-redaksjonen.

TIL KAMP GÅR INN I RØDE GARDE

Tidligere var Røde Garde (og før det Ungsosialisten) i en merkelig stilling. Det var ikke riktig internt og det var ikke riktig eksternt. Lange, og tunge artikler og manglende anvisninger for kampen gjorde bladet nærmest uegna til massesalg. Da var Til Kamp et nyttig redskap i massene av skoleelever. Men Til Kamp kunne ikke ta for seg noe særlig mange spørsmål og det ble en del dobbeltkjøring når det gjaldt skolestoffet i Klassekampen, Røde Garde og Til Kamp. Situasjonen var altså ikke helt gunstig.

Nå er imidlertid Røde Garde blitt i hovedsak utmerket organ for masse-spredning i ungdomsmassene. Det er lettfattelig og samtidig korrekt. Det tar opp spørsmålene på en god og interessant måte og har en stil som egner seg blant ungdommen. RG er utvilsomt det beste bladet vi har til å propagandere i ungdomsmassene og til å organisere folk omkring. Nå er det Til Kamp som får en underlig mellomstilling.

For å lette både det sentrale arbeidet (en redaksjon i stedet for to) og det lokale arbeidet (ett blad er å selge i stedet for to) har AU vedtatt å la Til Kamp gå inn i Røde Garde inntil videre. Det går oss muligheten til virkelig å gjøre et gjennombrudd i salget av RG og organiseringa omkring det. Det viser seg alt nå som vi faktisk ennå sprer RG med "venstrehanden" at bladet selger lett og fanger stor interesse. Det lover om store opplagstall når vi virkelig går inn for å spre bladet, som vi bør gjøre fra nå av.

OM NGS

NGS har i årevis vært statens og monopolkapitalens sikre støtte-spiller i skolen og blant elevene. NGS har også i liten grad maktev å trekke med seg elevene. Det er en byråkratisk organisasjon. MEN, i den siste tida, under press fra den voksende elevkampen har NGS i det minste vært nødt til i sin avis Elev 70, å ta progressive standpunkter. Uten å ha noen som helst illusjoner om NGS kan i si at organisasjonen nå ihvertfall tilsynelatende tar et riktig standpunkt. Dette bør være vesentlig i vår taktikk overfor NGS. Vi bør rose NGS-ledelsen når den inntar slike riktige standpunkter som den har gjort her, sjøl om deres motiver kanskje er svarte (noe vi forevrig ikke vet i denne saka). Hvorfor bør vi bruke denne taktikken? Jo, vi bør rose dem for å gjøre det vanskelig for dem å nekte å gå med på å støtte til kampen i tida som kommer. Ved å påpeke det positive i enkeltstandpunkter hos NGS kan vi oppnå at de støtter sentrale og lokale aksjoner vi tar initiativ til. Men skal vi da ikke kritisere NGS-ledelsen og NGS? Jo, vi skal påpeke for massene at det ikke er NGS, men de sjøl som virkelig kan kjempe gjennom krava deres. Men vi skal absolutt ikke i den nåværende situasjonen da NGS i beste fall er inne på en progressiv vei eller i verste fall er den samme gamle giftslangen i ny og progressiv drakt, stille parolen "KNUS NGS" eller liknende. Det ville spille ballen over til monopolkapitalen og splitte elevmassene. Når det gjelder kritikk av NGS-ledelsen i den nåværende fasen, bør den rette seg mot politiske feil og føres fram som en kritikk innafor folket. Det kan ikke gå an å hamre løs på at de i allmennhet er banditter så lenge de ikke har avslørt seg som dette, men tvert om har tatt noen riktige standpunkter. Vi skal sjølsagt ikke dilte etter NGS-ledelsen og bøye av for dens tilbakeliggenhet. Det er viktig at vi fører fram vår linje og at vi avviser feil som kan føre bevegelsen på avveier eller splitte fronten. Men det bør vi gjøre i en form som tydelig gir uttrykk for at vi ønsker enhet med alle som virkelig vil kjempe mot det nye karaktersystemet og gå inn for boikott av de normerte prøvene.

Hvis vi fører denne taktikken overfor NGS i den nåværende fasen, vil vi oppnå ett av to: enten at NGS virkelig stiller seg på folkets side og på den måten blir en nyttig alliert, eller at NGS forråder kampen og på den måten blir knust i de breie elevmassenes bevissthet. I begge tilfeller vil situasjonen bli gunstig og et slag vil være rettet mot klassefienden.

AU-PS

SKOLENYTT GÅR INN I BOLSJEVIK.

For å oppheve det kunstige skillet i den interne propagandaen har AU vedtatt å la Skolenytt gå inn i Bolsjevik. Heretter blir det interne skolestoffet dermed å finne i Bolsjevik.

AU-PS

s. 16

Det betyr f.eks. ikke at skolestudiene var hovedoppgave i høst. Skolestudiene var forbundets hovedstudier, og utgjorde en del av forbundets hovedoppgave-studiene.

KORRIGERINGSBEVEGELSENS PLOSS.

SK's 5. plenum slo fast:

"Forbundets hovedoppgave er levende studier og anvendelse av marxismen-leninismen, Mao Tsetungs tenkning. Det viktigste problemet vi må løse er byråkratismen, som er den viktigste konkrete formen sekterismen tar nå. Bruk studiene til å løse dette problemet". "Det viktigste problemet er byråkratismen". Derfor er det kamp mot byråkratismen studiene i denne perioden først og fremst skal ta sikte på. De ulike formene for korrigeringsstudier blir forbundets hovedstudier.

MASSEKAMPENS PLOSS.

Bygginga av partiet er vårt nærmeste strategiske mål. For å bygge partiet, må vi rekruttere et stort antall kadre fra de uorganiserte, revklusjonære massene. Men massene utvikles ikke på kammerset, de utvikles gjennom kamp. Og kampen vil i dag stå om EEC og dyrtid. Det betyr at vi må rette vårt arbeid inn på kampen mot EEC/dyrtid, for det er her massene er i bevegelse.

Det viktigste hinderet for framgang i å nå vårt nærmeste strategiske mål, er forbundets byråkratisme. Denne borgerlige feilen kan vi bare bli kvitt ved å studere og kaste oss ut i massekampen, i EEC-dyrtidsarbeidet, og således styrke vår proletare side. Dette er den eneste måten vi kan tjene vår hovedoppgave på, den ideologiske konsolideringa. Dette betyr at det er praksis som vegleder studiene våre. Massekampene skal sette oss i stand til å tilegne oss den marxist-leninistiske teorien på skapende vis.

Hva betyr dette i praksis? Det betyr at vi f.eks. stiller oss følgende spørsmål: Hvordan skal vi bruke prop/agit-arbeidet i massekampen, slik at vi styrker den proletare sida (og således konsoliderer oss ideologisk)? Hvilke konkrete oppgaver for massekampen skal det komme ut av dette studiemøtet, slik at vi blir i bedre stand til å bli kvitt borgerlige feil (og således konsoliderer oss ideologisk og får et bedre grep om den proletare teorien)? osv.

Det er dette som betyr at studiene av teorien, den ideologiske konsolideringa, er vår hovedoppgave. Studiene skal veglede praksis og praksis skal være mål på studiene. Vi må grunnfeste forbundet på marxismen-leninismen, Mao Tsetungs tenkning, sånn at vi kan kvitte oss med tebdenser til byråkratisme og også i framtida løse våre store oppgaver.

fra notatene. På samme måte blei opplysninger fra notatene publisert i oppblåst og sensasjonsprega form flere ganger. Det gjalt f. eks. den løgnaktige påstanden om at "studentene finansierer SUP gjennom øldriking i Kroa."

Trygve de Lange opplyser baint fram at det "konfidensielle" Libertas-skrivet hadde notatene fra Creditbanken som kilde. "SUP-Inform" skrevet som ble spredd på Universitetet i Oslo i fjor høst inneholdt de samme navnelistene som notatene.

Det er altså monopolkapitalen som står bak hetsen i borgerpressa. Hva viser det oss?

Det viser oss at nå verderer borgerskapet situasjonen så alvorlig at det er på tide å gjøre noe. Creditbanken skriver: "Situasjonen må ses på med alvor. Det er nødvendig at det settes i verk tiltak overfor de grupper som søker å ødelegge vårt samfunns- og næringsliv."

Ett deler seg i to: Det er en god ting at borgerskapet er redd oss. Det viser at vi står sterkt, og at vi tjener folkets interesser! Det er all grunn for borgerskapet til å være redd folket! Men derfor skal vi også ta borgerskapets konkrete anslag mot progressive og kommunister alvorlig, og tilbakevise hetsen som den kloakk, skitt og løgnaktighet den er, samtidig som vi styrker årvåkenheten i våre egne rekker.

RED.

SKs femte plenum vedtok følgende punkter som grunnleggende i vårt EEC/dyrtids-arbeid:

1. Maksimumsprogrammet i EEC-arbeidet må utvikles ut fra formann Maos erklæring 20. mai 1970 om kamp mot de amerikanske agressorer og alle deres kakeier. Kampen mot EEC er en kamp mot imperialismen, og spesielt mot den vest-tyske militarismen. Det nasjonale spørsmål må forklares ut fra sitt klasseinnhold.
2. Parolen om kamp mot EEC/dyrtid er riktig og har hatt stor gjennomslagskraft.
3. Byråkratisme og skrekk for massene er i dag den viktigste hindringa for utbygging av fronten.
4. EEC-arbeidet styrker partibygginga - partibygginga styrker kampen mot EEC.
5. Kampen mot EEC vil bli langvarig og sentral i flere år. Situasjonen er gunstig. Motstanden i folket er sterk. Det er kraftige motsigelser blandt imperialistene. Utfallet er ikke gitt - det nytter å kjempe.

EEC - ET IMPERIALISTISK ANGREP:

Utviklinga av kapitalismen fra fri konkurranse til monopolkapitalisme fant sted i Vest-Europa ved inngangen til dette hundre-året. Lenin sier at "imperialismen er kapitalismens høyeste stadium", og at den kjennetegnes ved

- "1. Konsentrasjon av produksjon og kapital som har nådd et så høyt utviklingstrinn at den har skapt avgjorte monopoler som spiller den avgjørende rollen i det økonomiske liv.
 2. Bankkapitalen er smeltet sammen med industrikapitalen, og det er skapt et finansoligarki på grunnlag av denne "finanskapital".
 3. Kapitaleksporten, til forskjell fra vareeksporten, får særlig stor betydning.
 4. Det oppstår internasjonale monopolistiske kapitalist-sammenlutninger som deher verden mellom seg, og
 5. Jordens territoriale oppdeling mellom de kapitalistiske stormakter er avsluttet (dvs. ikke den endelige oppdeling, men en foreløpig fullstendig oppdeling, vår anm.)."
- (Lenin, Imperialismen.)

På grunnlag av denne definisjonen kan vi fastslå at de monopol-kapitalistiske land i sin natur er imperialistiske. Denne analysen gir oss nøkkelen til en full forståelse av hva EEC er; en allianse av de sterkeste imperialistiske statene i Europa (foreløpig untatt England), retta mot folket i disse imperialistiske landa, mot folkene i de koloniale og halv-koloniale land, mot folket i andre, i svakere monopolkapitalistiske land, og mot andre imperialister (i første rekke USA).

Sjølsagt kan vi godt si at EEC er en logisk konsekvens av den imperialistiske utviklinga, men EEC er mer enn det, EEC er et imperialistisk angrep retta mot det norske folket. Den trotskistiske frasen om at EEC er "uungåelig", betyr i konsekvens å legge ned våpnene til fordel for imperialistene.

Dette angrepet vil, dersom Norge blir medlem, gi seg konkret uttrykk bl. a. i en enda sterkere kontroll fra utenlandske imperialisters side over regjering og storting, ytterligere innskrekning av de borgerlig-demokratiske rettighetene, kort sagt, en styrking av monopolkapitalens diktatur, og dermed også (sjølsagt) en videre undergraving av det arbeidende folkets økonomiske kår, økt prisstigning, strukturrasjonalisering osv. osv.

Dette må være vår analyse av EEC-framstøtet som et angrep på norsk suverenitet (som sjølsagt allerede i dag er svært redusert). EEC er et angrep på det norske folkets politiske og økonomiske interesser fra de store imperialistiske statene i Vest-Europa (vest-Tyskland og Frankrike).

Å framstille EEC som et angrep på "alle" nordmenn, er å (bevisst eller ubevisst) forkludre det faktum at det norske monopol-borgerskapet har felles interesser med f.eks. det tyske i å undertrykke folket i Norge, og at det norske borgerskapet villig fraskriver seg "retten" til alene å undertrykke og utbytte den norske arbeiderklassen (oppgir stats-suvereniteten), bl.a. i bytte mot mulighetene for å trekke profitt av franske og afrikanske arbeideres slit. Ei linje som dekker til dette, er objektivt til fordel for det norske borgerskapet, spesielt den delen som ikke ønsker EEC-medlemskap i dag, men også borgerskapet som helhet, fordi ei sånn linje (objektivt) tar sikte på å hindre at folket forstår hvem som er deres virkelige fiender og går til kamp mot dem.

VEST-TYSKLAND SEILER OPP.

Dorgerlige politikere ynder å framstille EEC som et harmonisk samarbeid mellom "likeverdige" partnere. Men når de ulike imperialistiske kapitalgrupper og statene konfronteres med hverandre, skjer det alltid på grunnlag av styrke. Styrkeforholdet og kampen mellom imperialistene danner grunnlaget for jordas oppdeling.

Ved siden av at den satte en midlertidig stopper for de vest-tyske monopolenes higen etter "lebensraum", førte den andre verdenskrigen til at USA styrket sin stilling voldsomt på bekostning av England og Frankrike. Siden den gang har USA vært verdens desidert ledende imperialistiske stat. Den vest-tyske imperialismen var imidlertid ikke så redusert som det kunne se ut. Mot slutten av krigen ble vest-tysk kapital overført til utenlandske banker, og sentrale industrifolk ble satt i konsentrasjonsleire fra 1944 for at de skulle kunne "befris" etter krigen. (se boka "Fredens fiender", Sayers & Kahn) Dette, sammen med USAs hjelp, har gjort at den vest-tyske monopolkapitalen raskt har kunnet utvikle seg igjen. I dag er Vest-Tyskland den ledende imperialist-staten i Europa.

De store nederlagene som USA-imperialismen har måttet tåle hjemme og ute, det militære nederlaget i Vietnam, dollar-krisa osv. gjør at USA ikke lenger sjelene kan underkue verdens folk. Dette er grunnlaget for den såkalte Nixon-doktrinen, som bl.a går ut på å bygge opp Japan og Vest-Tyskland som USAs viktigste "partnere". Det skjer ved at de japanske imperialistene er i ferd med å proklamere hele Asia som sin "innflytelsesessfære", og at Vest-tyskland overtar satdig mer av ansvaret for "forsvaret av Europa". Samtidig eksisterer det sjølsagt motsigelser mellom de imperialistiske statene. USA er på veg inn i en mer proteksjonistisk handelspolitikk i forsvar mot japansk og vest-europeisk import, og motsigelsen mellom den franske og den vest-tyske imperialismen er den iktigste årsaka til at de mest vidtrekkende EEC-planene ennå ikke har latt seg realisere. Likevel ser vi tydelig at EEC legger grunnlaget for det den vest-tyske monopolkapitalen ikke makta å gjennomføre for 30 år siden - den vest-tyske imperialismens kontroll over Europa - det "stortyske riket".

(Kilder: KK nr. 1 & 2 1971, Peking Review nr... 1970, "Generallinja")

DYRTIDS-LINJA ER RIKTIG.

I kampen mot det imperialistiske EEC-framstøtet er det ikke tilstrekkelig å spre propaganda og agitasjon, å skape et flertall i folket mot EEC. Småborgerlige parlamentarikere tror at viss et flertall går mot EEC i en folkeavstemning (se Klassekampen nr.2 1971: "Folkerøysting om EEC"), eller viss 38 stortingsmenn stemmer mot, er slaget vunnet. Men om 38 stortingsmenn stemmer mot EEC, betyr det bare en utsettelse. Det norske borgerskapet vil sjølsagt ikke gi seg så lett. Derfor må enhver alvorlig EEC-motstand ta sikte på å mobilisere massene til kamp mot EEC, gjennom demonstrasjoner, streiker o.l. Formann Mao stiller spørsmålet sånn i artikkelen "Sørg for massenes velferd -fest oppmerksomhet til metodene for arbeid": "Vår sentrale oppgave er nå å mobilisere de breie massene til å ta del i den revolusjonære krigen, styrte imperialismen og Kuomintang ved hjelp av en slik krig, spre revolusjonen til hele landet, og drive imperialismen ut av Kina. Viss våre kamerater virkelig fatter denne oppgaven og forstår at revolusjonen for enhver pris må spres til hele landet, så bør de på ingen måte overse eller undervurdere spørsmålet om de breiemassenes nærmeste interesser, velferden deres. For den revolusjonære krigen er massenes krig. Den kan bare føres ved å mobilisere massene og å stole på dem."

Vår oppgave må være å mobilisere massene til forsvarskamp for de daglige interessene, og å utvide denne kampen til en kamp mot imperialismen. Dyrtida rammer hele folket gjennom økte priser, husleier, skatter og avgifter. Folket vil utvilsomt yte motstand mot dyrtida. Viss marxist-leninistene tar alvorlig på spørsmålet om massenes velferd, utløser alle viktige kamper og i denne bevegelsen utvikler forståelsen for nødvendigheten av kamp mot EEC-imperialismen, gir det gode forutsetninger for å vinne kampen mot EEC, og for å fortsette den kampen som en kamp mot den norske monopolkapitalen, i siste omgang for det proletariske diktaturet, som sjølsagt er en forutsetning for en varig sikring av folkets interesser.

Husleie-streiken på studentbyene i Oslo og det begynnende arbeidet mot leieøkninger i boligstrøkene, viser at det er fullt mulig å utløse sånne kamper. Alle grunnorganisasjoner må analysere hva som er det viktigste dyrtids-framstøtet i deres distrikt, og dristig arbeide for å utløse kamp mot det (prop./agit., organisering av de mest framskredne osv.).

KAST ALLE KREFTER INN I ARBEIDET MED Å UTBYGGE FRONTEN.

På grunnlag av dens korrekte linje for kampen, EEC/dyrtids-linja, har Arbeiderkomiteen allerede fått nærmere 50 grunnorganisasjoner. Men samtidig som det er oppnådd stor framgang, ser vi at tendenser til byråkratiske og skjematiske organisering fra marxist-leninistenes side er en brense for utviklingen.

Den viktigste byråkratiske feilen er opprettelsen av et kunstig skille mellom massearbeidet og arbeidet i fronten. Det arter seg sånn at grunnorganisasjonene en del steder utpeker 2 eller 3 medlemmer til å "ta seg av" frontarbeidet. Dette er en sekterisk og liberalistisk stil!

For at fronten skal utvikles, for at de uorganiserte skal høyne sitt politiske nivå, og for at marxist-leninistene skal styrke sitt grep om den proletare ideologien, er det absolutt nødvendig å kaste alle krefter inn i kampen mot EEC og dyrtida. I kommunikeet fra SKs femte plenum ble det gjort klart at ingen kan korrigere seg "på kammerset". Der grunnorganisasjonene "delegerer" EEC/dyrtidsarbeidet til noen få kamerater, kan umulig alle medlemmene og dermed hele enheten utvikles politisk.

En annen viktig form for sekterisme er mangel på dristighet i arbeidet. Kamerater som tror de har "mobilisert massene" bare de har samla noen ti-talls folk til en komite på et sted der det kanskje bor tusentalls arbeidere, er sørgelig på villspor. Det er som å si at man har "mobilisert arbeidskameratene til kamp" hvis en har fått med seg 3 av 25 mann. Opprettelsen av en komite er bare det første, nødvendige skritt på veien. Hvis vi har "tiltro til massene og tiltro til partiet", må vi utvikle en lokal politikk for en omfattende kontakt med og mobilisering av massene.

Hvis EEC/dyrtids-arbeidet drives riktig, fins det sjølsagt ingen "skott" mellom dette arbeidet og partibygginga. Å kaste kreftene inn i et bredt og omfattende EEC-arbeidet, gjennom det korrigerer våre byråkratiske tendenser og rekrutterer nye kadre, er den eneste måten å drive skikkelig partibygging på idag. Samtidig vil en styrking av de kommunistiske organisasjonene sjølsagt bety en styrking av massebevegelsen.

Forholdet til Folkebevegelsen.

Ledelsens linje.

Den linja ledelsen i FB fører representerer ikke arbeiderklassen og folkets interesser. Det gir seg uttrykk i bl.a. følgende:

- FBs ledelse tar ikke sikte på å mobilisere folket til kamp mot EEC, men forlitter seg istedet på parlamentariske "muligheter".
- FBs ledelse forfusker klasseinnholdet i spørsmålet om EEC, og er derfor ikke villige til å ta opp dyrtida.
- FBs ledelse går ikke mot imperialismen, men framstiller tvert om andre imperialistiske organisasjoner enn EEC (bl.a. OECD, Europarådet, NATO) som organisasjoner som "fremmer internasjonalt samarbeid".
- FBs ledelse motsetter seg ethvert samarbeid med EEC-motstandere som ikke vil underlegge seg deres borgerlige linje.

Medlemmene.

På grunn av den voldsomme PR de har fått i borgerskapets presse, i borgerskapets radio og fjernsyn, har FB, på tross av ledelsens borgerlige linje, likevel klart å organisere en lang rekke ærlige EEC-motstandere. Disse folka må det være vår oppgave å trekke med i kampen. Det må vi gjøre ved å styrke deres progressive side; propagandere en riktig linje og ta en kameratslig holdning overfor dem, og svekke deres borgerlige side; kritisere FB-ledelsens feilaktige linje og deres egne feilaktig synspunkter.

Taktikken,

For å gjøre EEC-motstanden sterkest mulig, og for å knytte progressive medlemmer i FB bedre til oss, er det riktig å rette realistiske forslag om enhetlige aksjoner til lokalavdelinger av FB og av organisasjoner som har slutta seg til FB. Vi må føre kamp mot borgerlige elementer og oppfatninger for å få sånne forslag gjennom. Vi må være villige til å gjøre konsesjoner på noen av våre paroler, men ikke tillate at arrangementet får en borgerlig karakter.

F.eks. kan det tenkes at vi i en felloedemonstrasjon er villige til å gå under hovedparolen "Nei til EEC". Men vi er ikke villige til å gå under hovedparolen "Nordmenn skal rå i Norge".

SK slo fast at organisatoriske spørsmål er taktiske spørsmål. Det betyr at sjøl om vi står fast på dyrtidslinja og hele tida kjemper for den, kan det noen steder være riktig å jobbe innafor FB. Det må i så fall vurderes i samarbeid med sentrale organer. Der hvor man evt. finner at det er riktig å jobbe innafor FB, må vi samtidig opprettholde en sjølstendig ekstern aktivitet, spre frontens materiale og opprette egne kontakter.

Slutning.

Kampen mot EEC vil bli langvarig. Motsigelsene mellom imperialistene og den sterke motstanden i folket gjør det vanskelig for monopolkapitalen å gjennomføre en innmeldelse. Og om vi skulle bli innmeldt, vil kampen likevel fortsette. Men om vi slakker av i vår årvåkenhet fordi situasjonen i og for seg er gunstig, vil vi gjøre en innmeldelse lettere for borgerskapet. Alle ideer om at utfallet er gitt på forhånd innebærer å redusere folket til passive tilskuere til monopolkapitalens angrep. Sånne ideer står i skarp motstrid til formann Maos lære om at "Folket, og bare folket er den drivkraft som skaper verdenshistoria". Dersom vi dristig mobiliserer massene til kamp, er det fullt mulig å slå EEC-framstøtet tilbake. De byråkratiske tendensene som eksisterer i organisasjonen er uttrykk for en sekterisk holdning til massene. EEC/dyrtidsarbeidet blir den viktigste prøvesteinen på hvor godt vi klarer å slå disse tendensene tilbake. Alle enheter må sette seg konkrete mål i arbeidet, og utvikle et sjølstendig initiativ veiledet av studier i marxismen-leninismen, Mao Tsetungs tenkning.

TIL KAMP MOT DET IMPERIALISTISKE EEC

BEKJEMP DEN VEST-TYSKE MILITARISMEN

MOBILISER MASSENE I AKSJONER MOT DYRTIDA

FORSVAR RESTENE AV NASJONAL SJØLSTENDIGHET MOT IMPERIALISMEN

BRUK EEC/DYRTIDSARBEIDET SOM MÅLESTOKK PÅ FRAMGANG I KORRIGERINGSBEVEGELSEN